

Яотямився з наготованими до бою кулаками, пашачи від адреналіну, що шугав тілом. Крутонувся, прудко переступаючи з ноги на ногу, вишукуючи, кого б уперіщити. По обличчю потоками струменів піт.

Я був у полі.

У сонячному полі. Неподалік зеленів лісок.

Якого дідька?

Якого *клятого-переклятого* дідька?

Серце гупало у грудях, мов басова лінія якоїсь агресивної пісні. Де я? Що коїться? Щось шурхнуло в мене за спиною, і я крутонувся в той бік, знову наготувавши кулаки.

Просто пташка. Просто поле. Зоране кимось і засіяне, воно було посічене охайними довгастими борозенками. Довкола мене темніла випалена латка: обвуглені стебла якихось злакових і попіл, що досі дихав димком. Я спробував намацати в пам'яті бодай якісь зачіпки, та вона була порожня, мов біла кімната, що чекала на маляра.

Порожньо. Я порожній. Окрім... невиразної відрази до плавання?

Тієї миті то було буквально все, що я міг згадати про себе. Ні ім'я. Ні роботи. Лише страх великих водойм, що причаївся в очікуванні відповідних обставин.

Я приклав руку до голови й роззирнувся довкола, сподіваючись, що ту порожнечу в мені наповнить бодай щось. Паростки, що стриміли за межами обпаленої латки, були ще дуже юні-й низенькі. Моя нездатність їх ідентифікувати підводила до висновку, що землеробом я, швидше за все, не був.

Дивний обпалений клапоть поля мав округлу форму й метри зо три в діаметрі. Я стояв точнісінько посередині. Досліджуючи те місце, я зауважив, що паростки безпосередньо в мене під ногами *не обгоріли*. Озирнувшись, я побачив позаду себе невипалену смужку поля у формі людини. У формі мене. Такий собі людський трафарет.

Може, я вогнетривкий? Чи є в мене такі аугменти? Окинувши себе поглядом, зрозумів, що я атлетичний чоловік середнього зросту. На мені була пара добротних черевиків зі шнурівкою, довга сорочка, брунатна туніка поверх і яскравий плащ *іще поверх*. Отже, смерть від холоду мені найближчим часом не загрожує. А під тунікою...

Сині джинси?

З тунікою і плащем? Яке химерне поєднання.

О, *тряця*. Може, я косплеєр? І чому я пам'ятаю це слово, та не можу пригадати власного імені?

Гаразд, отже, я вийшов у поле наробити світлин для якогось фольклорного фестивалю абощо. Набрав із собою піротехніки для епічніших кадрів і ненароком підсмажився. Наче непогана теорія.

Але де тоді фотоапарат? Телефон? Ключі від машини?

Я вивернув усі кишені, проте знайшов лише кулькову ручку. Відступив від свого трафарету, хрускаючи зотлілими колишніми рослинами. Тхнуло димом і сіркою.

Я окинув поглядом місцевість довкола себе, та нічого цікавого не знайшлося. Земля і рослини — ото й усе. Я сподівався на складену поодаль купу особистих речей, і її відсутність змусила мене засумніватися в теорії про фотосесію. Може, я просто дивак, який любить вбиратися в середньовічне шмаття, ходити в поля і... вибухати?

Бо ж, знаєте, кожному своє.

Удалині я розгледів путівець, що вів до групки стародавніх на вигляд будиночків з поодинокими віконцями під благовісними стріхами, за якими бовваніла якась вища споруда. Огляд мені частково заступав

пагорб, тож більше нічого про ті будівлі я сказати не міг. Натомість похитав головою і важко зітхнув. Доведеться...

Стривайте. Що це лежить на землі?

Я кинувся до папірця, що тріпотів поодаль на вітрі, застрягнувши між двома вищими стеблами. Як я міг не помітити його раніше? Краї аркуша були обпалені, та й було на ньому всього кілька рядків тексту.

Як вижити в середньовічній Англії: посібник ощадливого чарівника

Видання четверте

Сесіль Г. Бегсворт III

Я тричі перечитав ті слова, а тоді знову перевів погляд на купку старовинних будівель. Отже, я не косплеєр. Я просто завітав у якийсь середньовічний *парк розваг*. Цікаво, це робить мене більшим чи меншим ботаном?

Тепер, коли знав, що саме шукаю, я помітив ще один вирваний аркуш аж біля лісочка. Може, на ньому буде якась мапа чи принаймні вказівка на те, де шукати медпункт. Я явно добряче вдарився макітрою.

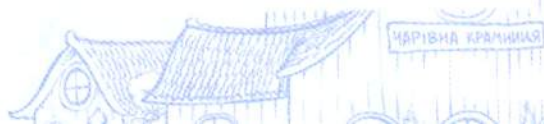
Цей аркуш обгорів іще більше за попередній. Збереглося два шматки тексту: дрібка на лицевій поверхні й іще трохи на звороті.

може стати для вас травматичною подією, але не хвилюйтесь! До стандартного пакета послуг входить завчасний підбір затишного місця, де ви зможете відпочити й оговтатися. Окрім того, раджу скористатися аркушем «Для нотаток» наприкінці книжки, щоб записати там важливі особисті дані.

Процес переходу може супроводжуватися потьмаренням свідомості — вам може бути складно пригадати деякі подробиці про себе. У перші хвилини головне — не панікувати. Це поширене явище. Вам потрібно лише

Авжеж, текст просто мусив урватися на найважливішому місці. Я перевернув аркуш.

здатися, що придбання дорожчого пакета послуг — із тих, що їх пропонують так звані компанії преміумкласу, — цілковито розв'яже проблему

дезорієнтації. Слуги, розкішний маєток, медичний персонал. Авжеж, ми також можемо розглянути подібні побажання за додаткову платню, та якщо ви маєте обмежений бюджет — не хвилюйтесь! Ощадливий чарівник™ здатен обійтися без таких витребеньок. Та й чи цікаво, коли тобі ось так спрощують завдання? (Див. дослідження, що його виконав Бегсворт зі співавт., с. 87.)

Саме так, Ощадливий чарівник™ — самостійний, упевнений і не любить, щоб із ним панькалися. У цій книжці я поділюся з вами всіма знаннями, потрібними для

Гаразд, отже, я замовив якийсь пакет послуг, щоб дістатися в це місце... і якогось біса обрав просто-таки садистський спосіб транспортування. У глибині свідомості замерехтіла якась нова думка.

Я свідомо все це зробив. Я *хотів* опинитися тут.

На якусь мить я почувався украй близьким до відповідей на запитання, що мене бентежили. Аж раптом це відчуття зникло й переді мною знову постали порожні білі стіни мого мозку.

Хай там як, я точно не прибув у «затишне місце» для відпочинку. Я отямився посеред обгорілого поля. У голові вже складався відгук: «Бездоганний варіант, якщо ви корова-піроманка. Одна зірочка».

Хвилиночку.

Далекі голоси.

Тіло зреагувало на звуки швидше, ніж мозок. За лічені секунди я вже був у лісочку і втискався спиною в стовбур дерева. Рука смикнулася, потягнувшись до пояса, де мав бути...

Дідько. Я що, тягнусь по *пістолет*? Нічого такого при собі я не мав, і мені стало якось моторошно від того, як хутко — а ще тихо — я шугонув в укриття.

Не те щоб я *відразу* подумав про щось нехороше. Може, я просто чемпіон із гри в хованки. І з пейнтболу?

Я вже й сам думав про те, щоб знайти людей і попросити про допомогу, тож мав би зрадіти голосам. Та щось глибоко підсвідоме змусило мене лишатися за деревом і дихати спокійно й розмірено. Хай ким я був, такі ситуації не були для мене чимось незвичним.

Голоси тим часом наблизилися, і я вже міг розчути слова.

